

YEDİ RENKLİ MASALLAR

**YADA TAŞININ
YOLCULUĞU**

SEZEN GÜLBAR

1. Baskı - Beyaz Balina Yayınları, İstanbul 2025

YEDİ RENKLİ MASALLAR
YADA TAŞININ YOLCULUĞU

SEZEN GÜLBAR

ISBN: 978-605-188-822-4

© Kitabın tüm yayın hakları Beyaz Balina Yayınları'na aittir.

Yayın yönetmeni: Bülent Oktay
Editör: Gökçe Demirelli Buran
Resimleyen: Özge Alphan
Son Okuma: Arzu Alan Savıcı
Kapak ve sayfa tasarımı: Adem Şenel

Baskı-Cilt: **İmak Ofset**
Matbaa Sertifika No: 71320

Beyaz Balina Yayın Sanat Dağıtım Paz. San. ve Tic. Ltd. Şirketi

Ömerli Mah. Harmantepe Cad. No: 17 Kat: 4
Arnavutköy / İstanbul

Tel: 0212 544 41 41 / Faks: 0212 544 66 70

Yayınevi Sertifika No: 49238 info@beyazbalina.com.tr

YEDİ RENKLİ MASALLAR
YADA TAŞININ
YOLCULUĞU

SEZEN GÜLBAR

Resimleyen: Özge Alphan

Beni masallarla büyüten annem Aynur Atik'e,
bana çocukluğumu hiç unutturmayan evlatlarım
Asmin ve Çınar'a, desteklerini eksik etmeyen
eşim Ali ve ablam İlknur'a ve içime yazma
tohumunu atıp aramızdan ayrılan babam Zeki
Atik'e teşekkürlerimle.

KÖYE YOLCULUK

Cemre ve Bulut, nihayet karnelerini almışlar, sınıflarını başarıyla geçmişlerdi. Ödül olarak çok sevdikleri köye, anneanne ve dedelerinin yanına gideceklerdi.

Birçok çocuk, şehirde kalmayı ya da deniz tatili yapmayı seçerken Cemre ve Bulut, tatillerinin neredeyse tamamını köyde geçirmek için can atıyorlardı. Bu ikiz kardeşler hem ortaokula geçmenin hem de köye gitmenin heyecanını aynı anda yaşıyorlardı.

Kemal Bey ve Sevinç Hanım çalıştıkları için onları hafta sonu köye bırakıp dönmek zorundaydılar. Kendileri ancak iki hafta sonra çocuklarının yanına gelebileceklerdi.

Uzun bir yolculuktan sonra nihayet köy yoluna girdiler. Yolun iki tarafı, yemyeşil bir örtüyle

kaplıydı. Yeşilliklerin arasından başını sallayan rengârenk çiçekler, bu uçsuz bucaksız gibi görünen toprakları en güzel şekilde süslüyordu. Nihayet köye vardıklarında Ahmet dedenin ve Hatice ninenin, kapının önünde beklediğini gören çocuklar, köy yolunun kırmızı toprağının tozlarıyla kaplanan mavi arabadan inip, koşarak onlara sarıldılar.

Kemal Bey ve Sevinç Hanım da bavulları alıp onların yanına gittiler. Hep beraber sarılıp, konuşarak eve geçtiler. Güzel yemeklerle dolu masa, salonda onları bekliyordu. Ellerini, yüzlerini yıkadıktan sonra hemen masaya geçtiler. Büyükler sessizlik içinde yemeğini yerken evin oyuncu kedisi Pofuduk, Bulut'la Cemre'nin bacaklarına dolanıyor, paçalarıyla oynuyordu. Çocuklar da

bir yandan yemek yiyip diğerk yandan Pofuduk'a gülüyorlardı.

Ertesi gün herkes erkenden uyandı. Güneş, dünyaya daha yeni yeni "Merhaba," diyordu. Çocuklar için köyün her yeri ücretsiz bir oyun alanı gibiydi. Bu yüzden erkenden kalkıp köyü keşfetmek, adım adım dolaşmak için sabırsızlanıyorlardı ama anne babaları şehre dönecekleri için biraz da buruklardı.

Kemal Bey'i ve Sevinç Hanım'ı uğurladıktan sonra çocuklar, soluğu meyve bahçesinde aldılar. Bulut, kayısı ağacına tırmanırken Cemre de uzaktan bile kızıl kızıl parlayan vişne ağaçlarının yanında soluğu aldı. Köydeki meyvelerin tadı hiçbir yerde yoktu.

Bulut kayısı ağacının üstünden Cemre'ye, "Yarışa var mısınız?" diye seslendi.

Vişne dolu ağızıyla güçlükle yanıt verdi Cemre, "Ne yarış?"

"Dalda en uzun süre asılı kalma yarışı."

"Tamam, olur. Hadi, önce sen başla."

Bulut, koca kayısı ağacının en altındaki dala indi. Yorulursa kendini kolaylıkla yere bırakabilirdi.

Tekrar Cemre'ye seslendi, "Ben asılınca hemen dakika tut. Saatin yanında mı?"

Cemre sol kolunu kaldırarak, "Yanımda," diye cevap verdi. Bunun üzerine Bulut, iki eliyle ağacın dalına sıkıca tutunup kendini yavaşça aşağı sarkıttı. Cemre büyük bir dikkatle saatine bakıyordu. Bir ara başını kaldırıp Bulut'a göz attı ve o an olan oldu, Cemre'yi bir gülme tuttu. Bulut ne olduğunu anlamaya çalışıyordu.

"Ne oldu? Niye gülüyorsun?"

"Ha ha ha... Bulut, hah ha ha..."

Bulut sinirlenmişti.

"Ne oldu Cemre, söyler misin lütfen?"

"Sarı tişörtün ve şortunla sen de o ağaçta kayısı gibi duruyorsun. Hem de kocaman bir kayısı, ha ha ha..."

Bulut da gülmeye başladı. Gülerken kendini daha fazla tutamadı ve aşağı atlayıverdi.

"Dakika da tutmadın. Sen şimdi görürsün!" deyip Cemre'yi kovalamaya başladı.

Cemre hemen kameriyede* oturan dedesinin yanına koştu. İşaret parmağıyla, onlara doğru

* Kameriye: Bahçelerde yazın oturulmak için ahşap veya metalden yapılan, üstü kubbeli, kenarları açık veya kafesli, yeşillik vb. ile çevrili olan alan; çardak, gazebo.

yaklaşan Bulut'u gösterip, "Bak dede, yürüyen kayısı. Ağaçtan yeni düştü," diye eğlenmeye devam etti. Bu sırada Bulut da yanlarına gelmişti.

"Ben kayısıysam sen de vişnesin. Şu ağzının burnunun, üstünün başının hâline bak!"

Cemre gülmeyi bıraktı. Hemen içeri girdi, doğruca aynaya gidip kendine baktı. Gerçekten de dudaklarının etrafı, burnunun ucu vişneye bulanmıştı. Ağzından akan vişne suyu lekeleri, çenesini çizgilerle bölmüştü. Cemre kendini dikkatle incelemeyi bitirdikten sonra gülerek dışarı çıktı.

"Hayır Bulut, ben vişne değilim. Vampirim ve çok acıktım," deyip Bulut'u kovalamaya başladı.

Torunlarının bahçede neşe içinde koşturmalarını seyreden Ahmet dedenin, gözlerinin içi gülüyordu. Onlar böyle keyifle oynarken Hatice nine seslendi:

"Hadi çocuklar! Hava çok ısındı, artık içeri gelin sonra yine çıkarsınız. Hem size kurabiye yaptım."

Kurabiye lafını duyan çocuklar, yayından fırlayan birer ok gibi saniyeler içinde kurabiye tabağının başında bitiverdiler.

Hatice nine yıldız, ay, çiçek, kelebek, ağaç gibi şekiller verdiği kurabiyelerinin, çocukları ne kadar mutlu ettiğini gördükçe kendisi de mutlu oluyordu. Bulut bir taraftan kurabiyeleri yiyip diğer taraftan konuşuyordu.

“Anneanne, sen bize bir oda dolusu kurabiye yapsan ne güzel olurdu.”

Hatice nine gülerek, “Ne gerek var oğlum odayı doldurmaya? Siz istedikçe ben taze taze yaparım. Hem bir oda dolusu kurabiyeye unumuz yetmez,” dedi.

“Keşke zengin olsam, sana bir sürü un alsam.”

Yüzüne kocaman bir gülümseme yerleşen Hatice nine, “Sağ ol oğlum, düşünmen yeter,” diye karşılık verdi.

“Hayır, yetmez! Büyümeden zengin olmanın bir yolu yok mu?”

“Var!” dedi kapıdan içeri giren dedesi. “Bir yolu var ama biraz zor.”

Bulut da Cemre de kulak kesildiler.

“Neymiş dede, neymiş?”

“Ebemkuşağı var ya hani...”

“Ebemkuşağı mı?”

“Gökkuşığı yani. Ebemkuşağının başladığı yerde bir küp altın olur, derler. Tabii onun başladığı yeri bulmak çok zordur.”

“Aaa, gerçekten mi dede?”

Hatice nine kızarak, “Çocukların kafalarını karıştırma. Yok yavrum, yok. Masal o. Hem biz zaten zenginiz. Hepimiz birlikteyiz ve sağlıklıyız. Başımızda dam, ocağımızda aş, yuvamızda huzur ve mutluluk var. Bundan büyük zenginlik mi olurmuş?” dedi.

Ahmet dede iki elini kaldırarak teslim olur gibi yaptı.

“Tamam tamam. Kabul ediyorum, suçluyum. Anneanneniz haklı. Bu, sadece bir masal. Sizi kandırdım.”

Bulut omuz silkip biraz da somurtarak, “Ben zaten inanmadım ki! Bebek miyim ben?” dese de bir küp dolusu altın bulma ihtimali onu epey heyecanlandırmıştı, tabii Cemre’yi de.

Öğleden sonra güneş etkisini kaybedip, hava biraz serinleyince çocuklar tekrar dışarı çıktılar.

“Dede, biz söğüt ağacına gidiyoruz!” diye seslendi Cemre.

“Tamam. Çok geç kalmayın.”

“Tamam.”

Cemre'nin, dere kenarındaki koca söğüt ağacıyla hesaplaşması gerekiyordu. Köydeki çocuklar, söğüt ağacının yıllar içinde hafifçe yarılan gövdesindeki çatlağa üç tane taş sıkıştırmış, onlara basa basa ağaca tırmanmayı başarmışlardı. Gövdesinden tırmanıp dalından aşağı iniyorlardı.

Cemre, yıllardır bu ağaca tırmanmayı deniyor fakat başaramıyordu, son basamak ona çok yüksek geliyordu. Bu yıl iyice büyümüştü, artık tırmanabileceğini düşünüyordu.

Ağacın yanına koşa koşa gittiler. Önce Bulut ağaca çıktı, hiç zorlanmamıştı. Geçen sene bu kadar kolay olmamıştı. Bu defa tek hamlede çıkmayı başardı. Ondan cesaret alan Cemre de peşinden tırmandı ama yok, olmuyordu.

“Yardım edeyim mi?” diye elini uzattı Bulut.

Cemre öfkeyle, “Hayır, kendim yapmalıyım, tek başıma başarmalıyım,” diye çıkıştı fakat ne kadar uğraşırsa da olmadı. Tırmanmaya çalışırken bilekleri çizilmiş, sızlamaya başlamıştı. Sinirlenip aşağı indi. “Ben gidiyorum, darıldım

bu ağaca,” diye söylendi ve çayırın yukarısına doğru yürümeye başladı.

O sırada küçük bir yamacın arkasından yay gibi iki boynuz görüldü. Önce dedesinin ineği Nergis sanmıştı ama değildi. Kırmızı, çelimsiz ve en az Cemre kadar sinirli görünen bir başka inekti. Dikkatli bakınca Kiraz olduğunu anladı, geçen sene Bulut’u kovalayan inekti.

Cemre ağır adımlarla geri geri giderken Kiraz onu fark etti ve Cemre’ye doğru yürümeye başladı. Şimdi kaçmanın vakti gelmişti. Arkasını döndüğü gibi, “Buluuut!” diye bağıra bağıra koşmaya başladı. Kiraz’ın nefesini ensesinde hissedebiliyordu. Saniyeler içinde -daha ne olduğunu anlamadan-kendini, koca söğüdün üstündeki Bulut’a sarılırken buldu. Kiraz’ın korkusu Cemre’ye sanki uçmayı

öğretmişti. O son basamağı nasıl çıktığını anlamadı.

Kiraz, ağacın altında, avının yere düşmesini bekleyen bir avcı gibi bekliyordu. Kâh otlu-
yor kâh başını yukarı kaldırıp, “Mmmoooo!”
diye böğürüyordu. Çocuklar korkudan aşağı ine-
miyorlardı fakat bu durum, hoşlarına da gidiyordu.

“Beden eğitimi öğretmenimiz iyi ki bizi bahçede
o kadar koşturmuş. Gerçek hayatta ne işimize
yarayacak diyorduk. Bak, yaradı işte,” dedi Cemre.

İki kardeş gülüştüler. Tam bu sırada sinema-
daymışçasına bir gürültü koptu: Gök gürlemişti.
Yağmur damlaları da peşinden geldi.

“Hoppala! Bu da nereden çıktı şimdi?” dedi
Bulut.

Neyse ki söğüdün dalları ve yaprakları ıslanma-
larını engelliyordu. Kiraz’ın da keyfi yerindeydi.
Serin serin otliyordu.

“Çimenler ıslanınca belki daha lezzetli oluyor-
dur,” dedi Cemre.

Bulut başını kaldırıp gökyüzünü inceledi.

“Aslında şu anda ağaçta olmamız tehlikeli,
yıldırım düşebilir. Hatırladın mı, fen dersinde
öğretmenimiz söylemişti.”

“Hatırladım ama Kiraz’ın boynuzları şu anda yıldırımından daha korkunç geliyor.”

Birkaç dakika sonra yağmur etkisini azalttı. Son damlalar yere düşerken güneş, yağmur hiç yağmamış gibi parladı. Yedi renkli ebemkuşağının belirmesi de çok sürmedi. Bulut ve Cemre’nin gözleri kocaman olmuş, büyülenmiş gibi gökkuşağına bakıyorlardı. Kiraz, beklemekten sıkılıp gitmişti. İki küçük yürek, heyecanla çarpa çarpa aşağı indi. Gökkuşağının böylesini daha önce hiç görmemişlerdi, renkleri çok canlıydı. Cemre ve Bulut sırayla saymaya başladılar: “Kırmızı, turuncu, sarı, yeşil, mavi, lacivert, mor.” İkisinin gözleri de aynı anda parladı: “Altınlar!”

Altınlara ulaşmak hiç de dedelerinin söylediği kadar zor olmayacaktı çünkü gökkuşağının başlangıcı yaklaşık elli metre ötede, gözlerinin önündeydi.

“Hikâye mi, gerçek mi şimdi göreceğiz,” dedi Bulut.

Büyük bir heyecan ve mutlulukla gökkuşağına koşmaya başladılar. Yaklaştıkça renkler daha canlı ve parlak bir hâl alıyor, gözlerini kamaştırıyordu.